

بررسی تاثیر آموزش چند مرحله ای خود مراقبتی بر خودکارآمدی بیماران هپاتیتی

فاطمه آذریلو^۱، حجت غفاری^۲، هادی احمدی چناری^۳

^۱نویسنده اول و مسئول: کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مازندران، ساری، ایران
^۲نویسنده دوم: کمیته تحقیقات دانشجویی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی بیرجند، بیرجند، ایران، ۰۹۳۷۶۹۱۸۰۱۳،
 hojatghaffary@gmail.com
^۳نویسنده سوم: عضو هیئت علمی، دانشکده پیراپزشکی و بهداشت فردوس، دانشگاه علوم پزشکی بیرجند، بیرجند، ایران

چکیده

مقدمه و هدف: بیماری هپاتیت منجر به ایجاد بسیاری از مشکلات می شود که برای رفع این مشکلات نیاز به توانایی خود مراقبتی می باشد ولی خود مراقبتی وابسته به خودکارآمدی می باشد. هدف مطالعه حاضر تعیین تأثیر آموزش برنامه خود مراقبتی به روش چندمرحله ای بر خودکارآمدی بیماران هپاتیتی می باشد.
روش کار: این پژوهش یک مطالعه نیمه تجربی پیش آزمون و پس آزمون می باشد که ۳۰ بیمار هپاتیتی به صورت تصادفی ساده از بین بیماران بیمارستان شهید دکتر چمران انتخاب شدند. ابزار گردآوری داده ها در این پژوهش شامل پرسشنامه های اطلاعات دموگرافیک و خودکارآمدی شرر بود که قبل از آموزش پرسشنامه در اختیار نمونه ها قرار گرفت سپس آموزش خود مراقبتی به شیوه چند مرحله ای انجام شد و شش ماه بعد از آموزش دوباره پرسشنامه در اختیار نمونه ها قرار گرفت و اطلاعات جمع آوری شد سپس برای تحلیل داده ها از نرم افزار SPSS ویرایش ۱۸ و آزمون های آماری تی وابسته، آنالیز واریانس یک طرفه و همبستگی پیرسون استفاده شد.

نتایج: میزان خودکارآمدی قبل از آموزش $2/61 \pm 47/23$ و بعد از آموزش $3/39 \pm 55/20$ بود که آزمون تی زوجی به طور معنی داری افزایش بعد از آموزش را نشان داد ($P < 0.00$). همچنین آزمون همبستگی پیرسون و آنالیز واریانس یک طرفه رابطه ی معنی داری بین متغیرهای دموگرافیک و میزان خودکارآمدی نشان نداد.
بحث و نتیجه گیری: با توجه به نتایج حاصل از این پژوهش استفاده از روش آموزشی چند مرحله ای به عنوان یک برنامه جهت افزایش خودکارآمدی در بیماران با بیماری های مزمن توصیه می گردد.

کلمات کلیدی: آموزش، خودکارآمدی، خودمراقبتی، هپاتیت